

Zbor frânt

Irimescu Daniel

Ascult cum muntele tace,
Și liniștea lui clocotește,
Când vântul, pe creste-i aleargă,
Și-n murmurul văilor crește.

De-atâta durere, îmi pare,
Cum codrii se sting într-un hohot,
Și frunze grăbite-i cad triste,
Pe glia bolnavă, în ropot.

Norii storc lacrimi amare,
Adânc îmbibate-n pelin,
Pe trupul rănit, care moare,
Greu însetat de-al său chin.

Păsări se vaită în triluri,
Și-n zbor se avântă și plâng,
Spre zări nourate cu smoală,
Ce zboruri de gheață își frâng.

Cad aripi măiastre din ceruri,
Iar zărilor albastre apun,
Cu lacrimi topite din ceară,
Din vechiul Icar, ce-l răpun.

Clipa-l aruncă spre 'nalturi,
Iar lanțuri ce-l leagă se rup,
În zborul spre bolți luminoase,
Căzute pe bravul lui trup.